Fair Play

Apare chenzinal ■ Anul 1 ■ Nr. 6 ■ decembrie 1990
Revistă cu patru directori: Cristian Topescu, Octavian Vintilă, Alin Savu, Marcel Puşcaş
şi un redactor şef GEORGE STANCA
LEI 10

PE NOI CINE NE SCOATE DIN IARNĂ?

Chiar dacă la start sînt amîndoi egali. Chiar dacă pornesc în acelaşi timp, aşa-zis anticomunist (sau neocomunist), cursa este inegală.

Priviţi-i: Mişa şi Ionel. Legaţi prin fire nevăzute îîntru aceeaşi ideologie. Nu se vede cel cu pistolul – starterul. De ce? Fiindcă nici acum nu ştim cine a tras.

De ce spun că această cursă e inegală? Pentru că am vrea ca acest start să fie intrarea în iarnă. Pentru noi această iarnă înseamnă însăşi luna decembrie.

Numai că iarna durează mai mult.

Dacă atletul Mihail Gorbaciov a urcat pe podiumul Cupei Mondiale fiind recompensat cu Premiul Nobel, Ionel al nostru n-a urcat pe nici un podium.

Exceptîndu-l pe cel de la Alba Iulia.

Unde n-a cîştigat nimic. Ba înclinăm să credem că a pierdut.

Ceea ce a mai cîştigat atletul Mişa sînt sufragiile Europei, ale lumii. Iată, măcar marile puteri, s-au hotărît ca în această iarnă să ajute URSS-ul. Să-l scoată pe atletul Mişa din iarnă.

Pe noi cine ne ajută? Cine-i dă primul impuls la start atletului Ionel Iliescu? Cei care şi-au retras afacerile după 13–15 iunie '90, cei care n-au încredere în el, deci în noi?

Repet, startul acesta e inegal, fiindcă de la început se ştie învingătorul.

Chiar dacă este o cursă de numai 100 m plat (adică ieşirea din iarnă) sau una de fond, să zicem maraton.

Ştim de pe acum, că arbitrii, de atletism, poate cei mai cinstiţi din lume, nu au cum să fure. Şi mai ştim că românul nostru va alerga cu burta goală şi cu moralul jos încît nici măcar nu e sigur că el va fi alergătorul...

George Stanca

Noul an 1991 ne oferă prilejul, dragi cititori ai revistei Fair Play să vă urăm La Mulţi Ani.

Nu scăpăm ocazia însă de a vă anunţa că în curînd revista noastră se va dubla în materie de conţinut. Dacă orientarea sa mai mult sportivă de pînă acum, vă menţine legaţi de «Fair Play-Sport», în curînd veţi putea citi, şi sîntem siguri că o veţi face, şi revista **Fair Play-Politichiia.**

Iată cum dintr-o rubrică susţinută de redactorul nostru şef, se poate naşte o nouă revistă.

Citiţi deci în curînd

FAIR PLAY POLITICHIIA, revistă bilunară condusă de George Stanca

Serial de mare interes:

PROCESUL CLUBULUI VICTORIA

PRIMUL EPISOD

VEDETELE

Federaţia chiraleilor

Dragă Ferefe!

ÎNCOTRO FOTBALUL ROMÂNESC?

ancheta noastră continuă

Revoluţia văzută de la Jilava

Concursul nostru

ION CRISTOIU

Cu stiloul prin Bucureşti

CINE SE TEME DE FAIR PLAY

2

În spiritul fair play-ului

PROCESUL CLUBULUI VICTORIA INCOMPETENȚA

MARIN BĂRBULESCU, păşind spăşit spre banca acuzaţilor.
Cine va urma? Să fie răspunsul în buzunarele celor din Vasile Conta 16?

«Dacă Nuţă trăia, el ar fi fost în boxă, iar eu în sală, ca martor!» declară col. rez. MARIN BĂRBULESCU.

Faptul că oameni din lumea fotbalului nostru ajung în boxa acuzării nu constituie o premieră. Nici la noi, nici aiurea... **Cine umblă cu miere este imposibil să nu se lingă pe degete** – susţine un proverb din bătrîni, iar toată lumea ştie că în fotbal, dacă nu curge, măcar pică ceva miere... Cu foarte mulţi ani în urmă, peste 30 la număr, jucători şi factori de conducere de la Metalul Hunedoara ajungeau în faţa organelor de anchetă. A urmat apoi un alt val, cel al anilor '80, cînd o serie de cunoscuţi arbitri au fost obligaţi să schimbe costumul negru cu cel vărgat. Acum însă, în cazul procesului Victoria, cel început cu trei luni în urmă la **Tribunalul Militar Teritorial Bucureşti,** este pentru prima dată cînd în boxă se află un om investit pînă la Revoluţie cu o funcţie înaltă (colonelul în rezervă **Marin Bărbulescu,** fost Inspector Şef al IMB) un altul care a deţinut un rol-cheie chiar şi în angrenajul ministerului de resort – colonelul în rezervă **Nicolae Popescu,** precum şi căpitanul în rezervă **Dumitru Dragomir,** fostul preşedinte al Asociaţiei Sportive Victoria. Acuzaţia care li s-a adus? Foarte pe scurt vorbind – subiectul procesului l-au constituit atît de discutaţii «BANI NEGRI». Mai la concret trecînd, ar fi fost vorba de o sumă de aproape 4 milioane de lei care trebuia justificată şi... nu era. Între aceştia, acuzaţia cea mai gravă plana asupra fostului preşedinte de onoare **Marin Bărbulescu,** acuzat că nu ar putea să justifice cheltuirea a nu mai puţin de 3.613.585 lei!!

Aşa să fi stat lucrurile, într-adevăr? Cele nouă luni de anchetă nu au putut naşte copilul adevărului. Rămînea, aşadar, în seama instanţei să încerce să facă lumină. Ceea ce completul prezidat de dl. lt. col. **Constantin Lucescu,** asistat de col. **Eugen Bostan,** col. **Andrei Corneliu** şi lt. col. **Cristache Florescu,** precum şi procurorul col. **Gheorghe Aninoiu** au încercat să facă. În serialul de articole pe care îl începem astăzi, vom vedea cum. Rămîne, din lectura stenogramei pe care v-o oferim, a discuţiilor pe care le-am consemnat, şi care vor întregi tabloul, din sensul direct, sau de citit printre rînduri, al celor spuse în sală, rămîne deci ca dumneavoastră să vă formaţi o imagine a «adevărului, a tot-adevărului şi numai a adevărului», cum ar suna în adaptare gazetărească formula jurămîntului depus la bară. Şi, de asemenea, dacă ceea ce vom numi «Procesul Clubului Victoria» a fost un proces, într-adevăr, numai al acestei grupări fotbalistice, sau unul care s-ar fi putut extinde la scara întregului nostru fotbal. Să fi existat, oare, o echipă, înainte de 23 decembrie, care s-ar fi putut descurca cu cei numai 44 de lei pe zi-masă?... Aşadar:

...Primul i s-a dat cuvîntul acuzatului **Marin Bărbulescu.** Acesta a început cu o confesiune de credinţă: **«Am 61 de ani şi mă consider mulţumit că am prins această vîrstă. Nu viaţa mă mai interesează de acum, ci onoarea mea. Sper ca întregul proces să-mi permită să-mi dovedesc în faţa tuturor nevinovăţia.** După care continuă cu o declaraţie care produce rumoare, dacă nu chiar agitaţie: **«Sînt victima unei răfuieli pusă la cale de oameni care după Revoluţie au ajuns în posturi-cheie, după ce ani în şir mi-au fost subalterni. Oare nu surprinde pe nimeni că în data de 6 ianuarie, atunci cînd ţara fierbea de probleme grave, vitale, una din «urgenţele» care au pus pe jar noua Poliţie a fost cea a «banilor negri» de la Victoria?!... Asta devenise una dintre problemele «prioritare»! ... Ancheta mi-a confirmat şi ea bănuielile; în loc să mi se facă dovada vinovăţiei, aşa cum se procedează în orice orînduire democratică, am fost obligat eu să-mi aduc dovezi de nevinovăţie. De unde să le procur, din detenţie?! Tenta de răfuială s-a materializat şi în modul de ridicare de la domiciliul meu a unor lucruri, a unor bunuri care nu aveau nimic de-a face cu aşazisa delapidare; cîteva sticle de whyski, ţigări, două sau trei... lansete, cîteva bijuterii de valoare medie sau submedie! Se uitase, oare, într-o clipă că aveam peste 40 de ani de muncă, mulţi dintre ei în funcţii de răspundere, cu o retribuţie substanţială? S-a uitat că toţi banii asociaţiei Victoria erau drastic controlaţi, lună de lună, de generalul Nuţă, şi că nu se putea fura un leu? Dacă Nuţă ar fi trăit, el ar fi fost arestat, iar eu m-aş fi aflat în această sală ca martor!»**

va urma

În numărul precedent al acestei publicaţii deschideam o paranteză – cred –, deosebit de necesară în condiţiile în care «Fair Play-ul» ca expresie a bunului simţ în relaţiile inter-umane, pare a cuceri zonele unor abstracţiuni fără atingere, nici măcar la nivelul teoretic, cu realităţile vieţii cotidiene. Spuneam că prostia, incompetenţa, superficialitatea şi răutatea sunt noţiuni corelative care se alimentează reciproc în limitele fie ale unui negativism global faţă de orice idee care le-ar stingheri comoditatea, fie ale unei agresivităţi abjecte, nocive sub toate raporturile, imposibil de motivat în termeni pe care civilizaţia acestui sfîrşit de secol şi de mileniu i-a consacrat în logica devenirii şi perfecţionării morale a fiinţei umane.

Vom vorbi, aşadar, despre incompetenţă în primul rînd ca handicap, ca boală, ca manifestare a unor – din păcate din ce în ce mai mulţi indivizi –, a căror capacitate intelectuală, culturală şi profesională foarte redusă este flagrant incompatibilă cu poziţiile pe care se încăpăţînează să le obţină şi să le deţină prin abuzuri pe care nici circumstanţa inconştienţei, nici instanţa entuziasmului orb şi nici coeficientul de alienare morală şi politică asimilat – vrînd nevrînd –, sub domnia spiritului malefic al totalitarismului comunist nu le poate explica. Ei bine, neam putea întreba: dar ce fac ceilalţi, de lîngă ei? Am fi total nedrepţi dacă nu am recunoaşte că societatea românească, poporul român sunt – cum o îndelungată istorie ne-o dovedeşte, un nesecat izvor de inteligenţă, de virtuţi morale şi creatoare inestimabile! Şi întrebarea revine: Cum pot fi toleraţi, în multe cazuri chiar încurajaţi, indivizi fără nici o acoperire culturală, profesională şi morală să se intercaleze în sistemul de valori ale societăţii, bulversînd tot ce poate fi bulversat, destabilizînd tot ce poate fi destabilizat şi viciind aportul şi climatul atît de necesar procesului de reconstrucţie democratică, spirituală şi materială a Societăţii româneşti?

Să fie un exces de bună credinţă? Să fie graba de care acest sfîrşit de secol s-a îmbolnăvit şi care nu mai lasă timpul examenelor introspective, al cunoaşterii şi aprecierii lucide a situaţiilor şi fenomenelor?

Să fie ideea, întotdeauna dătătoare de speranţe, că spiritul creator implică inerenţa decelării valorilor în timp şi în acest proces fiecare «pasăre» pe limba ei va pieri? Dar ce ne facem pînă atunci? «Fugit ireparabile tempus»! Spuneau cei vechi. În popor se spune «să ne ferească Dumnezeu de hărnicia prostului şi de bătaia ciungului» ori, noi ştim că modul de existenţă al prostului, al incompetentului deopotrivă, este hărnicia slugarnică, lichelismul faţă de superiori, indiferent de calitatea acestora, şi intrasigenţa faţă de subalterni. Mecanismele dialogului, ale receptivităţii şi creativităţii sunt, în asemenea cazuri blocate. Consecinţa? Haos organizatoric, confuzie şi răsturnare de valori, adică exact ceea ce se constituie într-un fel de «mîl» în care perlele veritabile pot fi uşor confundate cu cochiliile de scoici. Societatea românească protejează, în principiu; pe cei pe care natura i-a îndreptăţit într-un fel sau altul; Incompetenţa şi prostia sînt stări de infirmitate. Şi alienarea politică şi cea morală ar putea fi socotite astfel. Iar densitatea, pe metru-pătrat, a incompetenţei (sunt instituţii care în perioada din urmă şi-au dublat personalul) nu naşte decît o incompetenţă globală. Cred că cei mai mulţi oameni de autentică valoare şi vocaţie, de care – cum am mai spus – Societatea românească nu duce lipsă, sunt, pur şi simplu eliminaţi, din acest circuit al dezordinii. E posibil ca unii dintre ei, plictisiţi şi dezgustaţi de ceea ce se întîmplă în jurul lor să fie ei înşişi cei care nu mai au puterea de a lupta aşa cum le-ar dicta conştiinţa. Urmarea? Se stagnează. Depăşirea unei atari situaţii este de neconceput fără înlăturarea cît mai grabnică a incompetenţei de pe întreaga scală a structurilor sociale. Adevăratul spirit al «Fair-Play-ului» numai aşa ar putea să recîştige terenul pierdut în lunga noapte a sclaviei comuniste.

VASILE DONOSE

Concursul Fair Play

Întrebarea nr. 3.

Care este prima echipă de fotbal din lume care a primit trofeul internaţional «Pierre de Coubertin» pentru fair play?

DUPĂ CUTREMUR

Nefasta zi de 7 noiembrie a acestui an a confirmat, cu toată rigurozitatea, din păcate, degringolada aproape totală în care se află fotbalul românesc. Zăgazul minciunii, al justificărilor şi motivelor de tot felul a fost rupt de meciul cu Bulgaria şi apele au năvălit peste întregul fotbal, înecîndu-l! După turul al II-lea, nici o echipă de club nu a mai rămas în cupele europene. Iar campionatul este aşa cum este. Cauzele? Destule, cele «de bază» îi aparţin federaţiei. Acum se văd roadele, nici nu puteau fi altele! - unei guvernări aventuriste, incompetente, reprezentată de oameni compromişi în fotbal, ca M. Angelescu, C. Dinu, M. Pascu, I. Alexandrescu, M. Sandu şi alţii. Din ianuarie şi pînă în iunie, perioadă în care fotbalul nostru trebuia restructurat potrivit noilor condiţii create de revoluţie, aproape întregul aparat bîntuit de interese meschine s-a considerat «mobilizat» pentru pregătirea participării noastre la C.M. Au fost oameni care au stat săptămîni şi luni în Italia pentru tot felul de «amănunte». În fond, pentru afaceri! Ce afaceri? Păi bişniţa de jucători (deci golirea de aur a visteriei noastre de fotbalişti), cumpărarea de maşini care de care mai aurie, pentru ei şi pentru soţii, legături strategice cu conducători şi misiţi etc. (am auzit că în luna campionatului, la sediu rămăsese doar un funcţionar, pus să aibă grijă de fotbalul românesc!). Mai trebuie adăugat că, de-a lungul anilor au fost marginalizaţi antrenori de faimă ai fotbalului nostru numai pentru faptul că sînt oameni oneşti. Federaţia s-a autolipsit astfel de o experienţă, la care fac apel, cu bune rezultate pentru ei, conducători de cluburi străine (Vezi A.S. Monaco - Ştefan Kovacs). În rîndurile antrenorilor şi-au făcut loc şi unii care nu pricep această meserie, nu ştiu să instruiască şi să conducă echipele, dar printre care s-au înmulţit tendinţele de căpătuire. Tot mai mulţi sînt aceia care vorbesc toată ziua numai despre contracte în străinătate şi «verzişori». Cum să-i mai preocupe găsirea, creşterea şi instruirea unor fotbalişti tineri de valoare?

Mai sînt, desigur, şi alte cauze, care-i privesc pe conducătorii de cluburi, pe arbitri, pe observatori, pe jucători înşişi.

Şi atunci nu sîntem oare îndreptăţiţi să ne întrebăm: cine va ridica pologul de pe fotbalul nostru şi îi va arăta goliciunea scheletică?

Cine va ancheta prezenţa ilegală, pe banii federaţiei, la C.M., a unor persoane care şi-au părăsit o lună locul de muncă şi au plecat în excursie la fotbal, repetăm, nu pe banii lor, ci ai statului!? Cine se va ocupa de reorganizarea federaţiei şi măturarea culoarelor ei? Cine va verifica corpul de antrenori şi arbitri şi va răzui rapănul vechi de ani de zile? Cine va propune legislaţia care va statua drepturile şi obligaţiile jucătorilor, profesionalismul conducătorilor şi va înlătura raptul care se practică acum la vînzarea jucătorilor? (ne amintim că pentru Hagi, ministerul şi federaţia au luat jumătate din suma în valută, iar lui Bükössyi care l-a descoperit şi l-a instruit n-am auzit să-i fi dat cineva măcăr 100 de dolari!).

A fost un cutremur. Trebuia să vină; Acum să înlăturăm molozul şi să facem curat. Va fi nevoie de noi şantiere, fotbalul trebuie reconstruit. Să punem cu toţii umărul! Altă cale nu există!

MARCEL PUŞCAŞ

P.S. Întrucît apariţia acestui articol în revista «Strada» nr. 24 nu a avut nici un ecou, îl reluăm şi noi pentru cei care au ochi să vadă.

«Fair Play»

Concursul "Fair Play"

TALON DE PARTICIPARE

Răspus: _ _ _

ANCHETA NOASTR

DOMENIUL

Cristian Ţopescu

MATTHÄUS ÎN DIALOG INDIRECT CU FAIR PLAY

Revista engleză de specialitate «World Soccer» l-a desemnat pe Lothar Matthäus, căpitanul echipei naţionale a Germaniei (în prezent la Internaţionale Milano) ca fiind fotbalistul numărul 1 al anului 1990.

Această ştire m-a îndemnat să încerc a obţine cîteva răspunsuri de la proaspătul laureat. Am apelat în acest sens la Herbert Fassbender, comentatorul de la ZDF, cu care am fost «vecini de bancă» la Coppa del Mondo. I-am transmis întrebările şi apoi pe linia Milano-München-Bucureşti au sosit răspunsurile. Deci.

– Fericit de acest titlu?

– Deşi neoficial, mă onorează. Dar fără echipa care m-a înţeles (rolul meu de la mijlocul terenului fiind imposibil de jucat fără intuiţia coechipierilor), nu l-aş fi obţinut.

– Antrenorul preferat?

– Totuşi, Franz Beckembauer. Norocos om. Acum la Marseille are tot: public, bani, echipă. Îi lipseşte doar un coordonator corespunzător.

– Matthäus la «Olympique Marseille» în viitor?

– Dacă pe Franz îl va interesa... Dar în momentul acesta pentru mine contează doar Inter. Italia e «nec plus ultra».

– Cum e noul antrenor al naţionalei, Berti Vogts? Vă înţelegeţi din priviri aşa cum o făceaţi cu Beckenbauer?

– I-am promis că îi voi spune întotdeauna părerea deschis. Cînd jucam în echipa de tineret sub conducerea lui, Berti mi-a tras odată o palmă. Am meritat-o. Mi-a folosit.

– Mai staţi în cameră cu Brehme la cantonamentele lui Inter?

– Da şi nu. Da, înaintea meciurilor de acasă, nu, înaintea jocurilor din deplasare. Uneori e bine să stau în cameră cu un jucător italian. Aceasta e părerea antrenorului şi cred că are dreptate.

– Germania va avea o naţională unită?

– Da. Din est cei mai îndreptăţiţi candidaţi sînt: Sammer, Thom, Kirsten şi Steinmann. Avem 25–27 de pretendenţi pentru 11 posturi.

– Ce vă fac fetele? Nu vă doriţi şi un băiat?

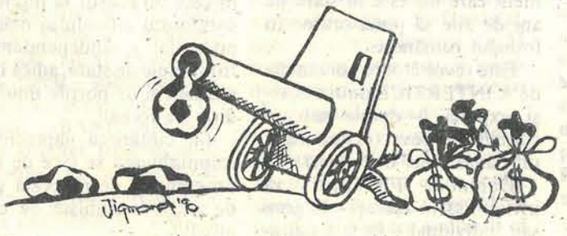
Sîntem fericiţi că avem două fete sănătoase. Un băiat nu este prevăzut. Naşterea Violei, mezina noastră, a fost foarte grea pentru soţia mea.

– O dorinţă?

– La sfîrşitul carierei aş vrea să-mi petrec concediul în Canada, unde să fiu necunoscut, să-mi gătesc singur, să mă plimb nestingherit cu copiii,să nu dau autografe, să-mi «fac de cap».

– V-o dorim din toată inima şi vă mulţumim pentru răspuns.

Apelul nostru din numărul anterior al revistei nu a rămas fără ecou şi iată, mai jos, un prim răspuns venit din partea fostului preşedinte al FRF – d-l Mircea Pascu – un «om de fotbal» care nu mai trebuie recomândat fiindcă experienţa sa, aprecierile de care se bucură la UEFA (al cărei membru este, într-una din cele mai solicitate comisii), îl recomandă de la sine.

Publicăm punctul său de vedere pornit de la întrebarea: ÎNCOTRO FOTBALUL ROMÂNESC?» chiar dacă el face referiri şi la trecut. Rămînem astfel consecvenţi convingerii că «privind înapoi fără mînie» se micşorează riscul repetării unor greşeli.

De altfel, după cum veţi observa, citind cele scrise de d-l Pascu, incursiunea în trecut este fără patimă, fără poliţe (a nu se tipări cumva «poliţie» care să învenineze o atmosferă şi aşa destul de «alterată».

Aşteptăm şi alte puncte de vedere la fel de realiste, constructive, la obiect. Le vom publica dacă îndeplinesc, în primul rînd, cerinţa principală a semnatarului acestei pagini, FAIR PLAY-ul, oricît de anacronică ar părea unora această dorinţă.

ÎN 1989, FOTBALUL ROMÂNESC A CHELTUIT 300 DE MILIOANE

Dacă o să vorbim despre trecut, ne vom opri la fotbalul amator, cu tot ceea ce caracterizează această activitate, pregătire, organizare, structură ş.a. Doar de prin 1984, în fotbalul românesc, şi-au făcut loc primele noţiuni de profesionism. Am făcut cunoştinţă cu acestea odată cu venirea la Federaţie (1983). România s-a confruntat atunci în grupa preliminară a campionatului european cu Italia – campioană mondială, cu Cehoslovacia şi Suedia, şi ele cu un palmares strălucit. Contrucţia echipei României se făcea din mers (sub conducerea lui Mircea Lucescu – unul din cei mai buni tehnicieni români) după o criză acută de aproximativ 12 ani, ultima performanţă notabilă fiind cea din 1970: participarea la turneul final al C.M. din Mexic. Am avut şansa să lucrez într-o echipă cu oameni deosebiţi, adevăraţi profesionişti ca Ion Dumitrescu, Constantin Dinulescu, Mihai Ionescu, Dan Matei, Ion Marinescu, Petre Tătar, Dan Cristea şi cu tehnicieni de înaltă clasă ca Emerich Jenei, Angelo Niculescu şi Cornel Drăguşin. Aceştia şi alţi merituoşi truditori au contribuit la renaşterea fotbalului românesc. O bravă echipă a Craiovei a stimulat ambiţiilee unei întregi naţiuni. În acest context a apărut «STEAUA 1986» cea mai mare echipă românească a tuturor timpurilor.

Cupa Campionilor Europeni şi Super Cupa Europei au poposit la Bucureşti şi asta este cea mai mare experienţă dobîndită.

Prin Steaua, prin «U» Craiova şi prin Dinamo am început să credem în noi.

Acesta a fost dealtfel momentul intrării într-o nouă etapă a fotbalului, cel profesionist.

Aceste cîteva rînduri nu pot cuprinde şi greutăţile prin care am trecut. Experienţa amară a neînscrierii Craiovei în Cupele Europene, ne-a obligat să învăţăm. Să învăţăm regulamentele internaţionale, să le respectăm întocmai. Am spus «internaţionale» pentru că cele interne existau doar pe hîrtie. În afara lor domnea o lege pe care o făceau «cei de sus».

Am fost cooptat în UEFA, în una din cele mai importante comisii, cea de organizare a Cupelor Europene intercluburi. Aici guvernau legile sportive exacte, aveam acces la bursa de idei, într-un cuvînt am realizat o experienţă unică pe care m-am străduit permanent să o folosesc în interesul fotbalului românesc. Vorbind de regulamentele forurilor internaţionale sau ale federaţiilor cu fotbal dezvoltat, ele au la bază principii de drept şi o structură care respectă spiritul jocului. Filtrul acestor reguli le-a făcut timpul, cei peste 100 de ani de activitate, ele sînt mîndria şi orgoliul oricărei federaţii şi exprimă potenţialul fotbalului autohton şi liniile directoare ale dezvoltării lui.

Cine nu cunoaşte toate acestea şi mai ales cei care cred că le ştiu pe toate, adoptă ad-hoc legea bunului plac şi fotbalul nu iartă rezultatele unei astfel de stări de lucruri nu se lasă aşteptate. Federaţia noastră a trăit recent astfel de momente.

Pentru că nu este posbil ca oameni care nu au nimic comun cu sportul să fie tocmai cei care fac legea lui. **În numele unor lozinci la modă au fost sfidate toate legile selecţiei şi excluse toate treptele calificării.** Acestea şi **«altele»** nu vor înlocui niciodată competenţa.

Ce s-a născut din toate acestea s-a văzut în toamna de doliu a fotbalului românesc. În toamna recordurilor demne de «Guinness Book» cu acel 22–3 unic, cu stadioane fără spectatori, cu dispariţia unor echipe mai ales de juniori, cu un calendar «subdezvoltat» la capitolul valoare şi gigant la capitolul cheltuieli.

Cum altfel a apărut această cifră demenţială de 2 miliarde şi 500 de milioanee necesară fotbalului?

cifră cosmică?

Domnilor! Nu decapitaţi fotbalul.

Sînt destule racile care-l macină. Nu mai adăugaţi altele şi voi cei ce mîncaţi o pîine de pe urma lui. Lăsaţi-i lumina şi sănătatea, lăsaţi-i viitorul. Viitorul unei generaţii de aur plină de talent. Avem o echipă naţională superbă, capabilă să înfrunte orice colos al industriei de spectacol din fotbalul occidental.

Componenţii ei nu sînt mercenarii şi nici milionarii bîrfiţi de unii ca cei ce nu se pot ridica la nivelul lor, şi pe care-i roade invidia mediocrităţii. Fotbalistul român de performanţă face parte din categoria de tineri care are dreptul de urca treptele valorice continentale şi mondiale să-i susţinem, să-i încurajăm, şi să-i înconjurăm cu dragoste. La rîndul lor, ei vor răspunde cu mai multă dragoste la apărarea culorilor patriei, la prestigiu şi imaginea României. Îi cunosc bine. Sînt tineri cu sufletul curat, cald şi formează o familie unică, familia echipei naţionale, familia fotbalului românesc. Ei sînt speranţa noastră.

Viitorul se clădeşte cu trudă, cu competenţă şi mai ales cu corectitudine.

Priorităţile acestui viitor sînt clare: reprezentarea internaţională; menţinerea interesului maselor de simpatizanţi în jurul fotbalului; dezvoltarea activităţii cu juniorii şi copii; dezvoltarea bazei materiale; asigurarea competenţei şi corectitudinii la nivelul tuturor structurilor fotbalului; asigurarea unui cadru legal prin regulamente stricte şi în concordanţă cu cerinţele internaţionale între care să se înscrie şi profesionalismul; şi cea mai importantă: sportul trebuie să devină o politică de stat.

Sportul este o necesitate obiectivă. El contribuie decisiv la formarea unui popor sănătos.

Imperativul susţinerii sportului de către stat este o condiţie şi o aspiraţie a democraţiei, să fim clari. Susţinerea nu se referă la «prime negre». Susţinerea se referă la crearea unor baze sportive în care să se desfăşoare procesul de educaţie a tineretului şi chiar folosirea timpului liber al întregii naţiuni. Nu sîntem numai noi cei care am face aşa ceva. Alte ţări cu standard ridicat au făcut-o cu mult înaintea noastră şi sportul a compensat

Cum poate crede cineva că statul şi contribuabilii pot susţine o astfel de povară?

Fotbalul românesc s-a autofinanţat de ani buni, a mai şi contribuit la susţinerea altor ramuri sportive, a cedat sume importante în valută la fondul de stat. În aceste condiţii, fotbalul românesc a cheltuit cel mult 300 de milioane. Acestea sînt cifrele anului 1989, anul calificării la C.M. şi a unei finale intercluburi.

RĂ: Fotbalul românesc încotro?

Federația a încheiat bilanțul la nivelul a 14 milioane în ultimii ani.

Desigur timpurile s-au schimbat. Prețurile au crescut, dar de unde a apărut această din plin investițiile.

Românul a sperat întotdeauna.

Este momentul ca speranța să se transforme în realitate și atunci drumul performanței mondiale va trece și pe la București.

MIRCEA PASCU

Ion Motroc: «Ar trebui să scriu un roman cu numeroase personaje implicate mai mult în rău».

– D-le Motroc, pentru că vă știu un om deschis și sincer și pentru că ați fost vizat, vă rugăm să ne răspundeți la cîteva întrebări referitoare la ancheta noastră cu titlul: ÎNCOTRO FOTBALUL ROMÂNESC?

– Vă voi răspunde cu plăcere, mai ales că numele revistei dvs. ar trebui să reprezinte deviza sub care să se desfășoare întreaga activitate fotbalistică din România (și nu numai).

Cred că lipsa Fair-Play-ului, pe lîngă alte rele, pe care le-a pricinuit progresului jocului de fotbal, a făcut să scadă în mod simțitor interesul suporterilor, implicit numărul spectatorilor de pe stadioane.

Cine sînteți și cu ce vă mai ocupați, d-le Motroc?

– Întrebarea dumneavoastră cred că ar trebui să elimine datele despre trecutul meu ca jucător de fotbal la Dinamo și Rapid și cele de antrenor în țară și în străinătate.

Sînt conferențiar universitar la Academia Națională de Educație Fizică, șeful secției de fotbal și al catedrei de jocuri sportive. Ani la rînd, am fost membru al colegiului central de antrenori, membru al biroului federal și din 13 februarie 1990, ales ca vicepreședinte al FRF, activînd în această funcție pînă la 15 iulie 1990 – cu ocazia noilor alegeri după campionatul mondial de fotbal Italia 1990. Sînt căsătorit, am o singură soție și doi copii legitimi (unul profesor, celălalt elev).

– Ca om de fotbal, ce părere aveți despre evoluția și atmosfera din fotbalul românesc?

– Să pot răspunde amănunțit la întrebarea dumneavoastră ar trebui să scriu un roman cu numeroase personaje implicate mai mult în rău. Spațiul restrîns, dar neputînd neglija interesul opiniei publice, ne obligă să restrîng și să-mi sintetizez răspunsul, poate, pe parcursul unui serial. Merită de subliniat faptul, încă de la început, că atît înainte de revoluție cît și după, **nu s-a respectat regulamentul de organizare și desfășurare a activității fotbalistice din România**. Vă dau numai cîteva exemple:

Transferul fraudulos al jucătorilor în campionatul intern; omologarea unor rezultate neconforme cu regulamentul; schimbarea arbitrilor și a observatorilor federali de la o zi la alta; omologarea unor terenuri de fotbal neregulamentare; angajarea de antrenori necalificați; desfacerea contractelor unor antrenori fără preaviz etc., etc. La toate aceste «rele» au contribuit sau participat direct, unii dintre conducătorii de cluburi, care au acționat în numele unor primi-secretari de județ, sau chiar al unor miniștri, făcînd presiuni sau trafic de influență asupra FRF. Este trist însă, că unii dintre acești vechi conducători au rămas și astăzi și dirijează fotbalul românesc. Un alt aspect negativ a fost acela că jucătorilor li s-au satisfăcut toate «capriciile» subminînd exigența și autoritatea antrenorilor sau conducătorilor. În aceste condiții, jucătorului «saturat» de tot «confortul» nu-i mai rămînea decît să joace fotbal. În destule cazuri însă nu s-a întîmplat așa. Eu cunosc o zicală din bătrîni: «animalul sătul trage la somn, nu la joc. Din punct de vedere motivațional, aceasta ar fi acoperit măcar parte din celelalte lipsuri sau greutăți întîmpinate pe parcursul ciclului săptămînal de antrenament; întreaga activitate la nivelul copiilor și juniorilor din țară, s-a desfășurat în total anonimat, nefăcînd obiectul popularizării ei prin presă, radio sau T.V.

– D-le Motroc, să ne referim acum și la perioada fierbinte cînd ați fost ales în conducerea FRF.

– În 13 februarie 1990, la FRF s-au organizat primele alegeri libere, nedirijate, ale conducerii acestei federații, care au exprimat opțiunile celor prezenți (conducători de cluburi, delegați, antrenori, jucători etc.). Faptul că cei aleși nu au fost în «vederile» (pe placul) «unor mai mari» din conducerea sportului de atunci, l-a determinat pe d-l Vasile Ianul, ca la sfîrșitul alegerilor să propună ca noua echipă să aibă mandat doar pînă după campionatul mondial (15 iulie 1990). În acest fel a reușit să tempereze supărarea celor ce nu doreau și care începeau «pregătirile» pentru noile alegeri din iulie, în timp ce noi ne agajam în vederea campionatului mondial.

Din primele zile de activitate în «Vasile Conta», am observat separarea în două echipe de lucru. Una compusă din Pascu, Motroc, Angelo Niculescu și Mihai Ionescu și cealaltă compusă din Sandu Mircea, Mihai Albu și Cristian Bivolaru, care își desfășurau activitatea în birouri separate (deși constituiam același organ ales).

Cei din echipa a doua, își coordonau acțiunile și primind girul conducerii sportului de la etajul I, impuneau în acest fel punctele lor de vedere celor din echipa întîi, implicit biroului federal. În vreo 3-4 ședințe de birou federal (se pot consulta stenogramele – dacă n-au dispărut odată cu spargerea seifului d-lui Mircea Sandu) am cerut să cunoaștem: clauzele contractelor și numărul lor, privind transferul jucătorilor noștri în străinătate; bugetul federației; deconturile FRF etc., etc. la care am primit răspunsuri evazive sau de loc.

Nu ne-a fost clarificată participarea echipei naționale în ianuarie 1990 la jocurile de la Marsilia și Pisa cînd – au folosit pe tricouri firme publicitare **(interzise la acea dată)** pentru care desigur s-a încasat ceva..., de către cineva... poate aflați dvs. Pentru acest fapt, FIFA ne-a sesizat și ar fi urmat sancțiuni. Dar, la insistențele d-lui Pascu, ne-au «trecut cu vederea», probabil din spirit de caritate – eram imediat după revoluție. Totodată nu am fost de acord cu contractul de publicitate I.M.A.M. (Belgia) al cărui intermediar a fost binecunoscutul domn Petescu M., hotărînd să-l reziliem, deoarece erau alte două contracte mult mai avantajoase pentru FRF, și anume cel cu Mayer Wolden (RFG) și Lehmann (Elveția). Spre convingere prezentăm în copie unul dintre ele și anume cel cu Elveția. (Vezi anexa). În discuțiile avute nu am fost de acord cu: desființarea a 100 de echipe din Div. C. din totalul de 192 existente; desființarea cîtorva serii din campionatul de juniori; desființarea centrelor olimpice de juniori.

Am propus în schimb, înființarea unui centru național de pregătire, precum și demersuri (onorate de altfel) prin I.E.F.S. la Ministerul Învățămîntului și Științei, de a introduce disciplina fotbal în programele școlare începînd cu cl. II-a primară. Am propus mărirea indemnizației de efort a antrenorilor de la copii și juniori, la nivelul celor din divizia A.

Referitor la componența delegației oficiale a FRF pentru Italia '90, am propus să facă parte și antrenorii Mircea Lucescu și Anghel Iordănescu iar jucătorii Dan Petrescu și Ștefan Iovan să facă deplasarea în mod gratuit. Propunerile mele nu au fost acceptate. Am mai propus și s-a hotărît în biroul federal ca posturile vacante din diagrama FRF să fie ocupate prin concurs. Hotărîrea nu a fost dusă la îndeplinire.

Ca multe altele, care au dus la situația catastrofală de astăzi, adăugăm noi.

GEORGE STANCA

FOTBALUL ROMÂNESC ÎNCOTRO

Ancheta noastră continuă

DOMENIUL Octavian Vintilă

JOCUL MILENIULUI III

Numele de Denis Smith – astăzi poate nu spune nimic nimănui din lumea sportului.

Are 39 de ani, este născut în Canada și trăiește astăzi în Statele Unite. Este blond, are alură de atlet, ochi albaștri, privire de om bun. Vorbește rar, fiindcă, spune el, întotdeauna trebuie să gîndești, o vorbă azi, însemnînd un lucru împlinit mîine.

Azi – ziceam – numele lui nu ne spune nimic. Mîine însă s-ar putea, și cu siguranță va fi așa, el va însemna numele pus la începutul unui drum de care se va lega istoria unui nou sport care dăinuie în lume de peste 5000 de ani.

Anticipînd puțin, peste ani de zile vom spune cam așa: în timp ce lumea șahului și a sportului mondial era conectată la pasionanta luptă a celor doi titani ai jocului gîndirii dintre Gari Kasparov și Anatoli Karpov, considerată a fi meciul secolului XX, Denis Smith a descoperit jocul mileniului III, mai precis jocul pe cele... 128 de pătrățele, nu între doi șahiști, ci între patru.

Timp de peste trei ani, Denis Smith a stat și a gîndit cum poate să facă din lupta celor doi șahiști, un spectacol mult mai captivant, un joc de grup, chiar de... societate.

De ce numai în tenis să existe «joc de dublu»? Nu s-ar putea și în șah? Ba da, și-a răspuns Denis Smith. Ba mai mult. Dacă există o valoare șahistă, în loc de un simultan la mai multe mese, mai bine o luptă cu trei adversari pe aceeași tablă de joc. Și, astfel s-a născut jocul de jah în patru.

Prezent în țara noastră, d-l Denis Smith ne-a oferit posibilitatea unui interviu, plecînd de la o idee, mai mult decît onorantă pentru noi și anume, dorința domniei sale de a face din România, țara din care să plece aceste table și piese de joc în lume.

– Care credeți că sînt avantajele acestui joc de șah în patru?

– Jocul de șah în patru, la... 128 de pătrățele și cu patru rînduri de piese de culori diferite, deschide o nouă perspectivă jocului care dăinuie de atîtea secole. În trecut era amuzant să joace două persoane, una cu alta. Astăzi, dar mai ales mîine, cînd imaginația și privirea spre înainte sînt preocupările sau valențele tinerei generații, jocul de jah în patru devine mult mai atractiv.

În școlile și univeristățile americane acest joc «a prins» într-un timp record. De asemenea, în rîndul celor mai în vîrstă, care simt nevoia unei companii, unei confruntări într-un joc sportiv care-i aduce ceva nou. Jocul de șah în patru, 2 contra 2 sau 3 contra 1, reprezintă o atracție și pentru oamenii handicapați. El este altceva. Creează spiritul de echipă sau dorința unuia care știe să joace mai bine să se confrunte cu trei.

Șahul în patru este, dacă vreți, un nou intrument de educație, pentru a dezvolta și mai mult inteligența. El reprezintă și un instrument, un mijloc terapeutic.

– Cînd ați descoperit acest joc?

– În 1987, am terminat concepția lui. L-am perfecționat apoi cu firma Navarone Industries din Statele Unite. Apoi, am realizat împreună punerea lui pe computer, pentru a crea amatorilor posibilitatea ca aceste partide să fie jucate și sub această formă. Astfel, o partidă poate fi jucată de patru indivizi, unul care se află la Montreal, altul la New York, altul la Nevone și altul în Buenos-Aires.

– Cu ce ocazie ați venit în România?

– Lucrez pentru o firmă americană pentru mijlocirea adoptării de copii. Am lucrat aici cu o firmă de avocați astfel, am avut prilejul să cunosc oamenii și acest popor minunat care sînteți. Oamenii mi se par și cred că așa sînt, amabili, deschiși. A fost și motivul pentru care m-am hotărît să fac ca din România să lansez acest joc în Europa.

– Cum?

– Caut un partener, prin reprezentantul nostru aici, care să confecționeze tablele de joc și piesele. Am convingerea că acest joc va fi unul dintre cele ale mileniului III, iar Europa va mulțumi peste ani României.

– Și noi toți, d-lui Denis Smith.

P.S. Firmele sau întreprinderile dispuse a confecționa în număr foarte mare table de șah în patru oarecum și piese, sînt rugate a se adresa la telefonul 77.06.24.

Domeniul Alin Savu

PICĂTURA GĂUREŞTE PIATRA (Ovidiu)

Federaţia chiraleilor

O federaţie cu mare... greutate în sportul românesc - cea de baschet (M. Cîmpeanu şi G. Chiraleu la sfat de... taină)

Cine urmăreşte biografia «militară» a mareşalului George (Gelu) Chiraleu este fără îndoială curios să ştie dacă în cariera sa strălucită de «păgubos» (pentru baschet evident, căci în privinţa «soldei» personale lucrurile se află la polul opus) nu au existat şi glorioase victorii.

Promiţîndu-vă de la început că, în calitate de biograf al micului Napoleon cîrn - voi reveni asupra acestui mic amănunt, mă voi strădui să fiu cît se poate de obiectiv oferindu-vă numai fapte şi «merite» indubitabile, trebuie să recunosc că au existat şi astfel de victorii, á la... Austerlitz.

Una dintre ele, cea obţinută pe cîmpurile de bătălie ale Timişoarei în august 1989, va fi relatată cu cîteva amănunte. Merită veţi vedea!

Aşadar, Campionatele europene pentru cadete au reprezentat o «mare» victorie pentru baschetul românesc. Fetele noastre au ajuns în finala competiţiei, obţinînd medaliile de argint.

Pornind de la precizarea că regulamentul de desfăşurare al competiţiei amintite permite folosirea jucătoarelor care împlinesc 17 ani în anul respectiv (evident că nu este oprită folosirea unor jucătoare mai... mici) vom analiza puţin componenţa echipei noasatre.

Graţie dlui D. Stănculescu, gazetarul credincios baschetului românesc de foarte mulţi ani, aflăm (vezi «Sportul» din 14.08.1989) că la obţinerea «minunatei» performanţe contribuţia decisivă au avut-o jucătoarele D. Moroşan, D. Ciupe, L. Niţulescu, D. Simion, I Cocîrlan şi D. Tocală.

Pentru a afla vîrsta celor 6 jucătoare ale noastre trebuie să ne întoarcem puţin în timp răsfoind ziarul «Sportul» din 30.09.1988. Ce aflăm? Aflăm că Moroşan este născută în 1972, Ciupe şi Niţulescu în 1971, Simion, Cocîrlan şi Tocală în 1970.

De ce ne-am întors cu un an în urmă?

Pentru că, prezentînd loturile echipelor participante în campinatul naţional 1989-1990, ziarul «Sportul» din 28.09.1989 deci imediat după competiţia în discuţie - omite... **întîmplător** vîrsta jucătoarelor, precizînd numai înălţimea lor!?!

Motivul omisiunii apare în urma unei simple operaţiuni de scădere ce ne relevă murdăria procedeului: din cele 6 «cadete» aflate în discuţie numai... una este autentică!

Considerînd că ieşirea din mizerie se face numai curăţindu-ne de ea, fac precizarea că nu munca antrenorilor şi truda sportivelor le pun în discuţie. Ştiu foarte bine ce înseamnă această trudă şi mă doare inima pentru faptul că ea a fost pătată de fraudă.

Supunînd judecăţii opiniei publice practica aceasta, atît de frauduloasă şi degradantă, de... driblare şi prostire a atîtor şi atîtor oameni, nu fac altceva decît să dezvălui mecanismul prin care de ani de zile este perpetuată structura unei federaţii cu o activitate falimentară.

Un mecanism bazat pe minciună şi abuzuri care a fost «uns» mereu cu murdăria urît mirositoare a nenumăratelor astfel de procedee.

Vi le vom dezvălui pe marea majoritate dintre ele, mai ales că procedeul continuă şi astăzi, după 10 luni de cînd F.R. Baschet şi-a ales o «nouă» conducere.

O conducere în care mareşalul Chiraleu continuă să-şi aplice strategia, cu complicitatea conştientă a celorlalţi membri ai federaţiei şi cu cea inconştientă a dlui. Costache Zmeu care, datorită bunei credinţe dar şi nepriceperii, nu vede din fotoliul de preşedinte ce se întîmplă în... spatele uşilor închise ale baschetului românesc.

Pentru că este un sport prea frumos şi pentru că este văduvit de prea multă vreme vom deschide aceste uşi larg, cît mai larg, convinşi fiind că numai aşa se poate schimba ceva în bine!

În episoadele următoare veţi afla şi alte întîmplări nefericite din viaţa baschetului românesc, mereu cu argumente aflate deasupra oricărei îndoieli.

Argumente pe care le vom oferi în continuare şi dlui. Cornel Dinu, secretar de stat în Departamentul Sportului, pentru a ne dovedi că vorbele domniei sale «Viaţa va elimina tot ceea ce nu va fi onest şi competitiv» nu sînt numai vorbe goale, aruncate în vînt.

Goana după aur în... estul sălbatic - seria a 2-a - APASSIONATA -

În numărul 2 al revistei noastre, în prima serie a acestui... eastern plin de amară ironie, v-am prezentat - în viziunea mea - situaţia grea în care se află sportul românesc astăzi, în concordanţă de altfel cu situaţia generală a ţării. Am insistat, cred eu justificat, asupra modului defectuos în care a fost concepută şi abordată această perioadă de tranziţie, imediată şi pentru sportul nostru. Am încriminat, la fel de justificat socotesc şi astăzi, conducerea provizorie a fostului (la fel de provizoriu) Minister al Sportului care nu numai că nu a intuit evoluţia în această perioadă dificilă, dar a şi acţionat împotriva intereselor reale ale sportului nostru, urmărind însă consecvent realizarea unor interese personale.

Nu pot să nu recunosc, însă, că situaţia creată în sport de evenimentele din decembrie '89 a generat şi o stare de spirit aparte în lumea celor care realizează performanţa sportivă.

Mai toate disciplinele sportive, mai toţi sportivii ţării, mai mari sau mai mici performeri s-au lăsat şi ei cuprinşi de această febră a... goanei după aur!

Mirajul dolarilor vestului, închipuit asemănător cu Eldorado-ul de altă dată, a determinat pe zeci de sportivi români să plece în căutarea şi obţinerea unor contracte care să răsplătească mai aproape de realitate truda şi performanţele lor. Şi, aici, trebuie să recunosc că nu este uşor să accepţi ideea că muncesti pentru 30-40 dolari lunar în timp ce adversarii tăi din vest sînt remuneraţi de 10, 100 sau chiar de mai multe ori (!) mai mult pentru performanţe egale sau chiar mai puţin valoroase decît ale tale.

Rîndurile care urmează sînt dedicate în exclusivitate sportivilor români, dar şi antrenorilor lor. Rog cititorii să-mi ierte nepolitetea dar vor înţelege de ce o comit.

Mă gîndesc la voi, toţi aceia care prin enorm de multă muncă, prin ambiţie şi spirit de sacrificiu aţi reuşit să reprezentaţi cu demnitate acest popor strivit, umilit şi depersonalizat de cei 45 de ani de asuprire comunistă.

Voi, cei care împotriva a nenumărate obstacole aţi reuşit să vă demonstraţi forţa morală, talentul şi valoarea.

Voi, cei care v-aţi antrenat în condiţii subumane, în săli neîncălzite, în echipament rupt sau cîrpit, v-aţi spălat cu apă rece sau nu v-aţi spălat deloc după antrenamente.

Voi, cei care, cu sudoarea şiroindu-vă pe trupuri vă astîmpăraţi setea cu litri întregi de apă «chioară», uitînd că există apă minerală, pepsi, coca, sucuri de fructe.

Voi, cei care nu de puţine ori v-aţi umplut stomacul cu pîine pentru a vă astîmpăra foamea, uitînd că alţii aproape că nu-i mai ştiu gustul.

Voi, toţi aceia care au reuşit să învingă toate aceste greutăţi, au reuşit să se învingă pe ei înşişi, au reuşit să-şi învingă adversarii devenind campioni olimpici, mondiali şi europeni - alături de ei aflîndu-se şi antrenorii şi tehnicienii, cei care au contribuit indirect la marile performanţe ale sportului românesc.

Tuturor le reamintesc, dacă mai este nevoie, că nenumăratele lor succese au fost rodul marii lor dorinţe de victorie şi al ambiţiei de a-şi păstra demnitatea în pofida tuturor greutăţilor pe care le-au avut de înfruntat.

Cred în puterea lor de a-şi păstra această demnitate aşa cum cred că setea lor de victorie nu a secat.

Şi sînt convins că vor putea să traverseze şi această «răscruce de vînturi» atît de zbuciumată, dovedindu-ne nouă românilor, că avem resurse şi că stă în puterea şi voinţa noastră să ne ridicăm din mizeria în care ne-a scufundat o criminală şi aberantă orînduire socială.

Acum, în prag de An Nou, vă doresc tuturor ca acest an 1990 să rămînă cît mai în urmă, lăsînd locul altor ani, mai bogaţi, mai senini şi plini de victorii pe măsura tradiţiei sportului românesc. Cred în continuare cu îndărătnicie şi în supravieţuirea şi reînvierea poporului român.

Aşadar, **«La mulţi ani»** vouă tuturor!

«INDISCRET» - Paris Match-ul nostru

Numărul 6 pe 1990 al revistei «Indiscret» ne face dovada, prin ţinuta grafică excelentă şi prin conţinut, că este una dintre publicaţiile noastre de succes în ceea ce priveşte «indiscreţia» sa ilustrată privind viaţa culturală, artistică şi politică. Salutăm cu căldură acest Paris Match românesc, urîndu-i «La mulţi Ani!» Adică viaţă lungă.

Papagalul dresat din mine repetă enervant şi... enervat că această pagină mă reprezintă în exclusivitate şi nu implică sub nici o formă clubul sportiv «Steaua»!!

TIME OUT

7

ANCHETA ASOCIAȚIEI PRESEI SPORTIVE 1990

Ca în fiecare final de an (mai puțin, desigur, cel al lui 1989...) votul colectiv al ziariștilor sportivi i-a desemnat pe cei mai buni ai acestei bresle. Au fost consultați majoritatea membrilor A.P.S., o asociație care și-a mărit considerabil în acest an rîndurile. Lucru cum nu se poate mai normal, în condițiile unei veritabile explozii publicistice. Cum se întîmplă în atari ocazii, opiniile au fost dintre cele mai diverse, primind voturi nu mai puțin de... 56 de condeieri! Unii dintre ei cvasinecunoscuți, dar aceasta neîmsemnînd, desigur, că nu vor fi peste foarte puțină vreme în rîndul celor urcați pe podium. Am înregistrat și absențe (diplomatice?) de la «urna de votare», am dat și peste autovotări (sistem american), într-un cuvînt, avem de toate!

Sistemul de punctare a fost următorul: fiecare dintre cei consultați, a indicat cîte cinci preferințe, ordinea în care au fost înșiruiți aceștia neavînd nici o importanță. Deci, fiecare nume așternut pe hîrtie a primit cîte un punct în clasament. Prin adiționare, s-a alcătuit ierarhia -1990 a gazetarilor noștri sportivi. Sînteți de acord cu ea? Dacă da e perfect. Dacă nu, nu!

1. Ovidiu Ioanițoaia - 70 de voturi primite; 2. **Geo Raețchi** - 60; 3. **Cristian Țopescu** - 57; 4. **Ioan Chirilă** - 53; 5. **Horia Alexandrescu** - 43; 6. **Sorin Satmari** - 31; 7. **Ion Cupen** - 16; 8. **Octavian Vintilă** - 14; 9. **Andi Vilara** - 10; 10. **Radu Cosașu** - 8; 11-12. **Laurențiu Dumitrescu** și **Dan Pătrașcu** - 6; 13-14. **Ion Ghițulescu** și **Nicolae Secoșan** - 5; 15. **Radu Timofte** - 4; 16-20. **Aurelian Brebeanu, Ion Bocioacă, Vasile Tofan** și **Marcel Pușcaș** - 3 (ultimului considerînd că i s-ar fi cuvenit un premiu pentru debutul său publicistic, curajos și cu degetul pe rană; oricum însă, el și-a depus o candidatură pentru anul viitor, așa că îl așteptăm bucuroși). 21-26. **Emanuel Fântâneanu, Todor Bodor, Vasile Căbulea, Constantin Alexe, Dumitru Stănculescu, Mihai Popescu** - 2. 27-56. **Petre Hențț, Mihai Vesa, Adrian Vasiliu, Gheorghe Nertea, Octavian Stireanu, Doina Stănescu, Dumitru Graur, Ionel Stoica, Eftimie Ionescu, Sorin Hobana, Mircea Cantăr, Adrian Vasilescu, Denisa Ifrim, Marius Georgescu, Mihai Ciucă, Dan Ștefănescu, Lucian Oprea, Cornel Dinu, Paul Iovan, Marius Tupan, Laszlo Ferenc, Tudor Mateescu, Parik Ștefanov, Lorin Vasilovici, Fănuș Neagu, Dumitru Negrea, Alin Savu, George Stanca, Constantin Stan, Marian Vâlvoi** - cîte 1 vot.

Cam asta ar fi... Încheiem aici, cu precizarea că nu se primesc nici un fel de reclamații sau contestații; nu de alta, dar știm bine că tot nu le ia nimeni în seamă... Avem atîtea alte exemple, din sfere mult mai importante ale vieții de zi cu zi...

POKERUL

Reguli, rafinamente, trucuri

(episodul 6)

UN CAZ SPECTACULOS

Să presupunem că **A, B** și **C** complotează o lovitură pokeristă contra unei persoane cu o bună situație materială, care se găsește în anturajul celor trei printr-o împrejurare oarecare și care e o amatoare pasionată a pokerului, pe care îl joacă cu plăcere, însă fără rafinament.

Pe cînd jocul este în toi și miza considerabilă, momentul oportun s-a ivit.

Printr-un semn al unuia din «complotiști», un complice, care nu face parte din joc, ține ascuns un alt pachet de cărți, exact de aceeași culoare, care sînt aranjate astfel ca acela contra căruia se complotează lovitura să primească, să zicem, o chintă regală pînă la rigă, iar altul una regală pînă la as. Victima, fără experiență cade în plasă, fără să bănuiască faptul că la mijloc a fost un plan «diabolic».

Se naște, naturalmente, întrebarea: Cum se operează la schimbarea pachetului de cărți?

Pe cînd cărțile sînt tăiate, împărțitorul se apleacă sub masă, cu pretextul că i-a căzut o monedă, pe care vrea să o ridice. În acel moment, pachetele sînt schimbate la repezeală și astfel lovitura este sigură.

Pokerul este un mijloc într-adevăr plăcut, amuzant și pasionant, cu o condiție însă: onestitatea și fair-play-ul!

MARIUS PETRESCU

P.O. BOX

Adrian Pintea

CITIND TIMORAT CA PE VREMEA ODIOȘILOR

CAMELIA-ANA TIMUȘ (Galați) **«Ideea să răspunzi la scrisori de unde ți-o fi venit? Că mai e unul, Mihăiță, care tot așa...»** Scrisoarea continuă cu o serie de fermecătoare îndemnuri la muncă «serioasă» și cîte și mai cîte alte drăgălășenii de acest gen. Am citit-o timorat, uitîndu-mă în dreapta, stînga și spate, ca pe vremea odioșilor. În loc de răspuns la «ideea de a răspunde la scrisori» țin să-ți aduc aminte că orice fel de muncă este bună și cu asta basta. Nu știu de ce însă, încercînd să-mi imaginez cum arăți, nu-mi vine în minte decît un tip fizionomic pe care l-am văzut pe bulevarde, pe 13-15 iunie '90, aplaudînd isteric niște mineri care «munceau» cu niște bîte un bătrîn cu părul alb! Ești sigură că nu ai trecut de mult de vîrsta scrisorilor și mai ales ești sigură că ai stat în zilele acelea cumintică acasă, la Galați? Și dacă ai stat acolo, cam ce «munceai», frumusețe intrasigentă ce-mi ești?

IOANA DIȚU (București) «Salut, eu sînt Oana! Clasa a XI-a și plină de o «frămîntare interioară»... Trebuie să dau la teatru!... Poți să-mi spui ceva din ziua examenului tău?»

Încîntat dragă Oana! Dar ce ai pățit atît de grav ca să «trebuiască» să dai la teatru? Dacă e vorba de o dezamăgire din amor să știi că examenul la teatru nu ajută, respectiv nu rezolvă. Pe de altă parte, cred din ce în ce mai mult în faptul că această meserie presupune un grad de seriozitate și de luciditate care exclude alegerea ei în funcție de o toană de liceu, oricît de grațioasă ar fi aceasta. Cît despre examenul meu: m-am gîndit toată ziua de ce naiba nu am dat totuși la medicină?!

G. URSACHI (Tg. Jiu) **«De ce nu ați emigrat pe vremea lui Ceaușescu?»** Dragul meu fesenist nu am emigrat pe vremea răposatului în primul rînd pentru că muream de o curiozitate nebună să apuc ziua în care și el și ai lui vor fi aruncați la lada de gunoi a istoriei. Clar? Nu puteam să renunț la spectacolul acestei dreptăți fundamentale. Conform previziunilor mele care erau și ale fiecărui om cinstit din țara asta, mai sus numitul a dat dovadă de realism și s-a lăsat împușcat. Cît despre «ai lui», deși n-ai crede, la vîrsta mea, am o răbdare de fachir. Scrie-mi din nou, cînd crezi că mi-a ajuns răbdarea la gît.

GIPSY ȘI HOȚII DE CAI (Cluj) - Ha! Credeam că n-o să-mi scrieți niciodată! Bineînțeles că mă «consider de acum membru» în «clubul trăzniților care călăresc spre orizontul cailor sălbatici». Îmi place ideea la nebunie. Asemănările dintre noi sînt foarte mari. Dacă aveți de gînd să traversați munții Carpați călare, vă rog să mă anunțați și să mă înscrieți urgent ca participant. Bineînțeles că vă voi scrie de fiecare dată cîte ceva despre Regele-Cal dacă(?) cred cu adevărat în măreția lui. Deocamdată vă spun doar atît: DA, CRED!

(urmare din pag. 8)

lescu, reclamă și ea la tribunal munca ei depusă de trei ani de zile ca dactilografă, fiind dusă de nas ca și Kricopol, sub motivul că nu pot acum să fiu solvabil, deoarece am investit o groază de bani în aparatura tipografică din Germania Federală, trebuie să mă înțelegi, eu sînt director de ziar, nu un borfaș de pe stradă, mai ai puțină răbdare și ți-i întorc dublu, dacă mă înțelegi și nu mă presezi! Acestea erau lozincile răsuflate cu care își mințeau și păcăleau salariații colaboratori ai ziarului său. Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă. Paralel cu doamna Gavrilescu, a mai scos capul la soare alt creditor păcălit tot de Buhoiu, care-și cere și el vreo 5000 de dolari pentru publicații pe timp de trei ani de zile, și dus cu «cobza» ca și cei susamintiți. Este vorba de regizorul Mihai Buruiană din Montreal care a intentat deja acțiune pentru despăgubirea muncii neplătite. În culmea amețelilor primite de la măciucile necruțătoare tocmai cînd spera să se mai limpezească puțin, hodoronc tronc, că asta mai lipsea în maratonul ghinioanelor, vine vestea cea mare că postul de «Radio București» local din Los Angeles a dat și el în primire, deoarece lumea nu poate să-l înțeleagă și să-l ajute cu niște contribuții și donații benevole, ca să poată achita taxele enorme de întreținere a acestui post de radio local. Pînă și cei mai miloși și evlavioși «donatori» Nik Olaru, Patrichi Mihai, Ionică Cepoi, i-au întors brusc spatele la apelul făcut cu ocazia falimentului radiofonic, mirosind ceva de la distanță că e «ceva putred în Danemarca». Dar mai bine mai tîrziu decît niciodată, că s-au trezit la realitate și acești naivi creduli. O persoană răspunzînd la apelul furibund de a contribui la menținerea postului de radio, l-a întrebat clar pe Buhoiu pentru ce să ajute românii din Los Angeles cu bani, pentru a achita datoriile la bancă cu ocazia noii vile achiziționate pentru tribul său?

Ți-am fi dat cu toții cîte un pic din prinosul nostru, pentru radio local, dar cînd tu timp de 5 ani nu pomenești și nu ai curajul să informezi colonia ce crime a mai făcut stăpînul tău de la București, că mor pe zi 20-25 de copii în incubatoare, că cei anchetați contra regimului sînt radiați în camere speciale de anchetă, și mor la cîteva săptămîni, pentru ce să-ți dăm bani, ca să-ți faci alte interese personale pe spinarea noastră și să ne escrochezi cum ai procedat și cu alți salariați ce-ți cer prin justiție zeci de mii de dolari?

Steaua polară a buhaiului de baltă a început să apună, și credem că a păsit cu stîngul în «Țara lui Columb». Părerea tuturor e: cu un ceas mai devreme s-o întindă înapoi la stăpînul lui la București, cît mai are timp, căci și la Los Angels, cu toate că și-a schimbat bîrlogul și vizuina, tot mai are umbre în spate ca și la New-York, care abia așteaptă un moment prielnic și fără martori, să le dea socoteala în numele întregii colonii pentru josnica activitate pe «două fronturi». Rușine să-ți fie tovarășe director, Aristide Buhoiu.

POLITICHIIA

GEORGE STANCA

DIN NOU DESPRE 21 DECEMBRIE

Iată pus pe rol şi procesul celor implicaţi în evenimentele din 21 decembrie. Cei care, manifestînd în Piaţa Universităţii contra comunismului şi a lui Ceauşescu (şi nu neapărat numai contra dictatorului cum vor unii să acrediteze) ajunşi la Jilava (via miliţia capitalei sau alte secţii de miliţie sînt acum parte vătămată şi eventuali viitori martori. În boxă s-au aflat la prima strigare Iulian Vlad, Todor Postelnicu, ex-gen Dănescu, Marin Bărbulescu, cpt. - I. Gureşoaie (anchetator în fortul Jilava) şi alţi cîţiva.

Miliţienii care au maltratat pe strada 13 decembrie în faţa hotelului Negoiu şi Union sutele de demonstranţi, «coletele» pe care apoi le-au transportat la Miliţia Capitalei unde a fost alt măcel, deci grosul vinovaţilor, lipsesc. Ei au fost graţiaţi printr-un decret prezidenţial. Semnat deci de d-l Ion Iliescu. Astfel, sute de miliţieni, azi poliţişti activi, şi «devotaţi revoluţiei» care în noaptea de 21 decembrie 1989 **ne-au** măcelărit (mă număr printre victime, ce să fac?) sînt azi liberi, şi tot acolo, îi putem întîlni pe stradă sau bătînd la demonstraţii neautorizate, mai cu zel decît pe vremea lui Ceauşescu. Deci ei au intrat în categoria nevinovaţilor: inocenţii noştri dragi. Am ca exemplu personal pe căpitanul Banu de la «cercetări penale» Mil. Capitalei, azi la «cercetări penale» Poliţia Capitalei omul care s-a ocupat chiar de subsemnatul.

Întrebăm deci procuratura de ce nu sînt chemaţi în faţa justiţiei aceşti măcelari care sînt liberi şi puşi pe funcţii. Ţara şi revoluţia chiar au nevoie de ei, sînt indinspensabili?

Apoi, se mai relevă un aspect: toţi cei reţinuţi (reţinuţi nu arestaţi) au fost transportaţi în noaptea de 21-22 decembrie 1989 la Penitenciarul Jilava, în Fort sau în Spital, după caz. Nimeni din justiţia română nu şi-a pus problema: **cum au primit conducătorii penitenciarului Jilava, recte col Borcan şi ai lui, sute de oameni fără mandat de arestare, fără nici o formă legală?**

Pe această bază factorii de răspundere din Jilava nu sînt vinovaţi cu nimic?

Unde se află acum domnilor, şeful penitenciarului Jilava, col. Borcan, oare nici el nu este vinovat cu nimic?

Să revenim la spitalul penitenciarului Jilava. Ce se întîmplă cu directorul Gh. Ghiţă, ins care a interzis «excesul de medicaţie» acordat răniţilor, la sugestia zelosului colonel Borcan? E bine mersi la Filantropia. Cine, d-l Ghiţă care în 22 dimineaţa a spus că în spitalul penitenciarului se află o serie de huligani, golani cunoscuţi care mai sînt şi foarte beţi, (la fel cum şi despre mine a afirmat dl. lt. col. Patranichi)». Să mai spunem că în vederea recîştigării puterii de către comunişti ar fi existat şi o variantă de rezervă? Aceea de a fi împuşcaţi toţi arestaţii şi medicii spitalului de către un grup de «teroriştі», iar cei cinci mahări ai penitenciarului să iasă teferi ascunşi în cinci **coşciuge** gata pregătite, cu autodube cu tot. Nu vi se pare science-fiction domnilor procurori, nu erau de cercetat şi aceste lucruri? De ce d-l Patranichi (care-i sugera directorului cînd acesta spunea despre mine că sînt rănit grav, să spună că nu am nimic) este acum cadru didactic la Jilava? Pe cine şi ce învaţă el? Cum se bate un deţinut, cum se ia cota de medicamente unui arestat bolnav?

Deocamdată atît. Deocamdată.

Fair Play Boy

Tuturor adepţilor **fair play-ului, Daniela Nane, Miss România 1991,** vă urează **«LA MULŢI ANI!»**

Fotografie de EUGEN MIHAI

CU STILOUL PRIN BUCUREŞTI

ION CRISTOIU

EUROPA PE ROMÂNEŞTE

În vecinătatea Gării de Nord se află consignaţia **Europa**. Prima de acest fel din Bucureştiul tranzacţiei către economia de piaţă. Cînd auzi **Europa** te gîndeşti la o clădire cu zeci de etaje, înfăţişînd străzii ferestre uriaşe, dincolo de care sclipesc mii de becuri. **Europa** de lîngă Gara de Nord, e însă o Europă românească. O clădire prigărită, pitită printre magherniţele din zonă. Dacă n-ai şti despre ce-i vorba ai crede că te afli în faţa unui depozit de var. Impresie mult întărită şi de uşile şi ferestrele mici, înzestrate cu drugi de fier meniţi a descuraja orice tentativă de a pătrunde înăuntru cu altfel de gînduri decît cele de ordin comercial. Se intră pe o uşă laterală strîmtă şi scundă. Cu un pic de neatenţie te poţi izbi de pragul de fier rămas aici de pe vremea cînd clădirea nu căzuse în păcatul privatizării. Înăuntru, mare înghesuială. Faimoasa Europa e o banală înjghebare de trei încăperi strîmte cu pretenţii de raioane comerciale. Stăruie în aer mirosul de sudoare proletară, specific reţelei magazinelor comerţului de stat. Şi, în plus acea nelinişte tipic socialistă cu bucuria de a cumpăra ceva ce se va spulbera imediat: fie că nu vei mai apuca marfa dorită, fie că alţii vor intra peste rînd, fie că vînzătoarea îţi va face mutre.

Şi într-adevăr, cam aşa se întîmplă şi aici. Vînzătoarea poartă în mişcări şi în priviri povara unei lehamite descurajante. Habar n-are ce se găseşte pe rafturi. Citeşte şi ea, împreună cu cumpărătorul, etichetele iscălite cu pixul. Întreaga ei înfăţişare exprimă disperarea că se află aici, lîngă Gara de Nord şi nu într-altă parte, pe Coasta de Azur, de exemplu. Se trece peste rînd, fireşte. Toţi se înghesuie, chiar dacă preţurile sînt exagerate. Şi toţi dau glas, îndreptîndu-se spre ieşire, nemulţumirii faţă de o asemenea scumpete.

Buhoiada

Episodul 3

O ploaie de măciuci pe capul... bibicului (II)

Nici nu răsuflă bine, şi tocmai în timpul convalescenţei nedorite, altă pricină fierbinte îi căzu în cap colac peste pupăză. Avocatul din New-York, cu vocea stinsă, bîlbîindu-se, îl anunţă în termeni echivoci spre a nu crea atac de cord, că ziaristul Demetrius Kricopol care lucrase doi ani la el a cîştigat procesul triumfal, obligîndu-l să-i plătească munca pe anii munciţi pe datorie, inclusiv onorariul apărătorului său, toată distracţia ridicîndu-se în jur de 15.000 de dolari. Cei trei martori adunaţi de pe stradă în apărarea lui Buhoiu ca să depună mărturii false contra ziaristului păgubaş, precum că totul e o invenţie meşteşugită, s-a năruit cînd reclamantul a ridicat cuvînt la judecător, susţinînd că el nu admite ca să fie escrocat tocmai de o jigodie comunistă cu un rol dubios pe acest pămînt. Completul de judecată şi asistenţa au meditat la auzul acestei afirmaţii. Dar în fond reclamantul nu a făcut altceva decît să spună pe nume lui Buhoiu, cine este, în plină sală. Că judecătorul să fi ţinut cont şi de această depoziţie, asta nu o mai ştiu. Martorii au ieşit pe rînd din sală cu coada între picioare, ca nişte căţei plouaţi, dar mulţumiţi într-un fel, că au primit fieştecare cîte un bacşiş pentru un codru de pîine (...).

Tovarăşul Buhoiu, credea că asta este ultima lovitură de graţie primită în America, şi aici se termină tot calvarul. Da de unde. Abia e preludiul uraganului nemilos şi pustiitor.

La cîteva săptămîni după pocinog, altă daravelă pe capul rechinului pitic şi mai originală. Fosta dactilografă de la «Universul» doamna Gavri-

VIRGIL BĂDULESCU

Articol reprodus din «Ecoul României», iunie 1989 New York

(Continuare în p. 7)

Fair Play

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei 174 sector 1, tel. 59.46.13
Grafică şi tehnoredactare: Romeo Jigmond
Corectură: Cornelia Manea **Tiparul:** Luceafărul